

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 87 (09/01) - 010412

arbetarmakt.com

Detta nyhetsbrev är ett temanummer som innehåller Arbetarmakts manifest inför EU-toppmötet i Göteborg i juni.

Protestera mot EU:s toppmöte i Göteborg 14-16 juni

Inledning

EU:s regeringar kommer att samlas vid toppmötet i Göteborg den 14-16 juni för att ytterligare befästa de multinationella bolagens styre och fortsätta längs vägen till ett mer enhetligt men kapitalistiskt Europa. De må vara oense om hur slutmålet ska se ut - integration enbart på det ekonomiska området eller ett federalt Europa - men de är alla överens om att de kapitalistiska storföretagen ska ha sista ordet i Europa.

Men den 14-16 juni kommer att bli mycket mer. De tre dagarna kommer också att fyllas av protester mot den politik som förs av EU-regeringarna och deras av ingen valda kommission. Protesterna kommer att fogas till raden av tidigare datum för organiseringen av det antikapitalistiska motståndet efter protesterna vid WTO-mötet i Seattle häromåret.

För de europeiska kapitalisterna och storbolagen är det Maastricht, Amsterdam, Köln och Nice som gäller. För arbetare, kvinnor, ungdomar och alla förtryckta är det protesterna i Seattle, Washington, Prag och Nice som gäller. De två krafterna kommer än en gång att mötas - nu i Göteborg.

Deras uppgift i den nuvarande fasen är att försöka få till stånd en överenskommelse mellan de stora, imperialistiska EU-staterna om hur deras arbetare och sociala förmåner ska kunna underordnas WTO:s diktat och hur EU ska kunna införliva länderna i Östeuropa utan att riskera stabiliteten och utan att ge östeuropeiska arbetare samma rättigheter och samma levnadsstandard som det nuvarande EU:s arbetare tillkämpat sig.

Stoppa toppmötet

EU:s toppmöte i Göteborg blir med andra ord en mötesplats där Europas imperialister ska försöka bli så mycket överens att de kan utvidga sin maktssfär till resten av kontinenten. Inte bara Europas utan också den övriga världens arbetare, kvinnor, ungdomar och andra förtryckta och utsugna har allt intresse av att detta möte berövas sin demokratiska fasad, att det omringas av kraftfulla protester, att vi gör klart för dem vilka våra krav är, att vi är beslutsamma att genomdriva våra krav och att det - om styrkeförhållandena så tillåter - stoppas.

Tiotusentals kommer att delta i protesterna i Göteborg för att försöka stoppa dessa beslut. Det innebär ännu en möjlighet att förverkliga den uppgift som socialister och aktivister står inför idag:

att vända den antikapitalistiska rörelsen till arbetarklassen och att på nytt göra arbetarklassen och arbetarrörelsen antikapitalistisk.

Ökningen av de multinationella bolagens storlek och styrka kommer att leda till angrepp på arbetarnas löner, hälsovård och sociala rättigheter, de ungas utbildning och de demokratiska rättigheterna för invandrare och asylsökande. För de tidigare "kommunistiska" länderna i Östeuropa och för länderna i "tredje världen" kommer det att innebära en intensifierad exploatering.

Östutvidgning

Makthavarna och den ekonomiska eliten i Östeuropa sätter stora förhoppningar till det svenska ordförandeskapet. De nyrika i de baltiska staterna, i Polen, i Tjeckien, i Ungern och andra länder hoppas att Göran Persson ska kunna förkorta den tid som återstår innan de kan införlivas med de rikas klubb i EU.

Samtidigt som Östeuropas arbetare och bönder får allt svårare att klara sig, samtidigt som de bräckliga landvinningar på det sociala området som uppnåddes under stalinismen är i full färd med att helt avskaffas, förbereder sig makthavarna i dessa länder på att låta arbetarna i ännu högre grad exploateras av storbolagen från kontinentens västra halva.

Ska Europas arbetare som svar försöka tvinga "sina egna" nationalstater att lämna EU eller kämpa för att bryta sönder EU? Nej, att ta steget tillbaka till små kapitalistiska och imperialistiska stater är ingen lösning. Sådana "självständiga" stater skulle tvingas att anta en ännu hårdare åtstramningspolitik än EU. De skulle tvingas vara ännu mer hänsynslösa vad gäller rationaliseringar och andra åtgärder för att kunna konkurrera på världsmarknaden med USA och de stora multinationella jättarna.

Gå framåt

Det enda realistiska alternativet för arbetare, kvinnor, ungdomar och invandrare är att ta kontroll över de väldiga resurser och produktivkrafter som de genom sitt arbete har skapat på kontinenten. Svaret ligger inte i att gå tillbaka utan i att gå framåt. Därför måste vi övervinna våra efter nationella gränser uppdelade och byråkratiska arbetarrörelser. Vi kommer att ställas inför ett tydligt antingen eller under de kommande åren. Antingen intensifiering av exploatering och förtryck eller växande enhet i militant klasskamp över hela den europeiska kontinenten.

Nederlag är oundvikliga om vi klamrar oss fast vid den gamla strategi som förespråkats av kommunistpartierna eller av socialdemokratiens "vänster". Den arbetarrörelse som går samman med "sina" nationella arbetsköpare mot EU, som skär av banden med sina europeiska bröder och systrar, kommer att bli såväl politiskt som organisatoriskt handikappad och avvärnad.

Inte heller kan vi anamma den till "europeisk fredspolitik" förklädda imperialistiska hållningen hos Tony Blair, Gerhard Schröder, Lionel Jospin eller D'Alema. Arbetarna får inte offra sina liv för den europeiska centralbankens diktat, för börserna i Frankfurt, Paris och Londons City. Vi kan inte sluta upp bakom EU:s strävan att komma över en större bit av "utvecklingsländernas" ekonomier. Vi kan inte stödja en europeisk "försvarsstyrka" som kommer att bomba och terrorisera stater som vägrar att foga sig.

Europas arbetare måste hinna ikapp och gå förbi kapitalets enhetssträvanden. Vi måste bygga en ny alleuropeisk arbetarrörelse som är oberoende av alla borgarklassens riktningar. Den nya rörelsen kan bli en oupplöslig länk i en ännu större, verkligt global kedja av kamp mot kapitalismen. Vi kan uppnå detta därför att vi uppnått det tidigare. På 1860-talet, 1890-talet och på 1920-talet, skapade den europeiska arbetarrörelsen mäktiga internationella rörelser - första, andra och tredje internationalen - som nådde ut till arbetarna på alla de andra kontinenterna.

Globalisera arbetarrörelsen

Om kapitalets globalisering är ett hot måste arbetarrörelsens globalisering vara svaret. De nationellt

baserade fackliga rörelserna måste sammanslutas till en europeisk fackföreningsrörelse. Miljoner av oorganiserade måste rekryteras till facket. Demokratiskt organiserade fackliga organisationer, som kontrolleras av medlemmarna, måste skapas på varenda arbetsplats i hela Europa - och den fackliga rörelsen måste dra in Europas alla arbetslösa i sina led. Ungdomar, kvinnor och invandrare måste på samma sätt skapa sina egna alleuropeiska massrörelser för att kämpa för sina rättigheter.

Bara genom samlade och gemensamma aktioner över hela Europa kan de nya multinationella megabolagen stoppas från att skära ner löner och arbetsvillkor, undergräva eller avskaffa fackliga rättigheter och fackliga organisationer på arbetsplatserna. Endast genom en alleuropeisk mobilisering kan den europeiska arbetarklassen besegra EU-ledarnas planer på att urholka och urvattna de sociala rättigheterna. Bara genom gemensam kamp mellan arbetarna i västra och östra Europa kan arbetsköparna hindras från att spela ut dem mot varandra - och undergräva löner, arbetsvillkor och sociala erövringar i väst och förvandla de östeuropeiska ekonomierna till underordnade låglöneparadis.

Bara genom att hjälpa Rysslands och Östeuropas arbetare för att göra det möjligt för dem att skapa stridbara fack och arbetarpartier, kan arbetarna i Västeuropa förhindra att det multinationella kapitalet flyttar produktionen till de platser som erbjuder de lägsta lönerna, de sämsta arbetsvillkoren och de svagaste arbetarorganisationerna.

Europas förenade socialistiska stater

Men vårt mål måste sträcka sig längre än till försvarskamp. Det måste utgöra ett fullständigt alternativ till kapitalismen. På den europeiska kontinenten finns de ackumulerade produktivkrafter, de vetenskapliga och teknologiska innovationer, det mänskliga kunnande som kan lägga grunden för en planerad ekonomi genom vilken arbetande människor kan göra slut på exploatering och marknadens kaos: Europas förenade socialistiska stater.

Den europeiska arbetarklassen måste kämpa för åtgärder som avslöjar och utmanar misslyckandet hos ett system som bygger på kapitalisternas ägande, som mobiliserar och förbereder arbetarklassen för att ta kontrollen över ekonomin och att gripa makten i en europeisk socialistisk revolution.

Ett sådant program av åtgärder måste utgå från de viktigaste behoven och de strider som arbetarna står inför idag. Det måste ena arbetarna över hela kontinenten i gemensam kamp och orientera dem i riktning mot expropriation av de parasitära miljardärernas rikedomar och de multinationella bolagen, och mot nedrivandet av den förtryckarapparat som skyddar deras plundring.

Utiifrån den målsättningen framlägger Arbetarmakt det europeiska handlingsprogram som vår internationella organisation - Förbundet för en revolutionär kommunistisk international (FRKI) - kämpar för inom den europeiska arbetarrörelsen.

Bort med arbetslösheten

- Miljoner arbetslösa i Europa vill arbeta med socialt meningsfullt arbete. Skär drastiskt ned på långa arbetsdagar, ohälsosamma och stressiga villkor för de som har arbete. Dela upp arbetet mellan alla som är arbetsföra.
- En arbetsvecka på som mest 35 timmar över hela Europa, utan löneförsämringar, rationaliseringar eller införande av flexibla arbetstider och jobb. Om arbetsgivarna svarar med att hota med att stänga eller avskeda måste de förstатligas utan kompensation och arbetarkontroll införas som ett steg mot och en träning inför en demokratiskt planerad ekonomi.
- För en garanterad minimilön på 10 euro i timmen. För en inkomst för arbetslösa och pensionärer som minst uppgår till 2/3 av genomsnittslönen. Lika lön för alla arbetare, oavsett kön, nationalitet eller ålder. Full betalning för praktikanter och lärlingar från första arbetsdagen.
- Mot otrygga anställningar. Avtal med skydd mot avsked från första arbetsdagen. Alla

avlönade arbetare i Europa måste ha samma juridiska rättigheter: skydd mot avsked, betald semester, 100 procent i sjukersättning, rätt till föräldraledighet och pension. Över hela Europa måste dessa rättigheter uppgraderas till högsta existerande nivå. Alla kvalifikationer och betyg måste erkännas över hela Europa.

Mot privatiseringar

- Nej till privatiseringar. Nej till företag som samägs av staten och privata intressen. Beskatta privata förmögenheter för att finansiera offentlig service. Nej till kontrakt åt privat företagsamhet inom offentlig service, transport, hälsovård och utbildning. För återförstatligande av alla företag som privatiserats under de senaste två årtiondena, utan kompensation och under arbetarnas och brukarnas kontroll. EU måste hindras att underteckna avtal med världshandelsorganisationen (WTO) för att försämma arbetsförhållanden eller som öppnar hälsovård och utbildning för privatisering!
- För en alleuropeisk plan under arbetarkontroll för att förbättra offentliga transporter, social service, hälsovård, utbildning, kulturella resurser och för att förhindra miljöförstöring. Ett sådant program måste betalas genom beskattning och konfiskering av arbetsköparnas vinster och måste genomföras under arbetarkontroll.

Beskatta de rika

- Beskatta de rika. Avskaffa all indirekt beskattning - i synnerhet moms. Ersätt den med skatter på vinster och förmögenheter och en starkt progressiv inkomstskatt. Arbetarkontroll i företag och banker och ett avskaffande av affärshemligheter kommer att förhindra all skattesmitning eller skatteflykt till skatteparadis. Konfiskera hela förmögenheten för de som försöker.
- Försvara den offentliga hälsovården mot nedskärningar och privatiseringar. För arbetarnas och brukarnas kontroll. För arbetarnas förvaltning av alla pensionsfonder - privata och offentliga. För en garanterad pensionsinkomst motsvarande en genomsnittlig arbetarlön. Generalisera den välfärdsservice som har den högsta och bästa kvalitén i olika stater över hela Europa. För en trygg och innehållsrik pensionering för alla. Arbetarkontroll över social trygghet och pensionsfonder.

Alla måste ha rätt till utbildning

- För allas rätt till vidareutbildning och högre utbildning. Ett bidrag som är möjligt att leva på för alla skol- och gymnasieelever över 16 år, så att de inte tvingas arbeta deltid som billig arbetskraft. Elever i skola och gymnasium måste ha rätt att studera i vilket land som helst inom EU. Fullständiga medborgerliga, ekonomiska och sociala rättigheter för ungdomar. Rösträtt vid sexton års ålder. Avskaffa alla juridiska hinder för ömsesidigt accepterade sexuella relationer mellan unga människor. För statliga och samhällsbaserade anläggningar för underhållning och idrott under brukarnas kontroll.

Unga människor får inte bli en reserv av arbetslös eller dåligt betald och oorganiserad arbetskraft som kan användas av arbetsgivarna för att undergräva de vuxna arbetarnas erövringar. Samma lönenivåer, samma semesterersättning och samma fackliga rättigheter för unga arbetare som för vuxna. Ned med otrygga jobb och påtvingade tillfälliga eller flexibla jobb. Avskaffa alla obligatoriska, temporära och lågt betalda arbetsscheman. För minimilöner eller förmåner betalda enligt den genomsnittliga nivån för vuxna.

Ingen diskriminering

- För 24 timmars barntillsyn som betalas av staten och arbetsköparna. För kvinnornas kontroll över sina egna kroppar: fri abort och fri tillgång till preventivmedel. Minst 12 månaders fullt betald föräldraledighet. Fullständiga anställningsrättigheter och samma lönenivåer för deltidsanställda som för heltidsanställda. Gör lika lön för lika arbete till verklighet! För ett slut på polisens och domstolarnas överseende med våld mot kvinnor i och utanför hemmet. Finansiera en utbyggnad av asyl för kvinnor och barn.
- Homosexuella kvinnor och män drabbas fortfarande av lagstadgade förföljelser, polistrakasserier och diskriminering av arbetsgivarna i de flesta europeiska stater. Vi kräver ett slut på diskrimineringen och fullständig juridisk jämställdhet, inklusive rätten till laglig status för par som motsvarar äktenskap, rätt till vårdnad av barn, lika rättigheter till gemensam bostättning och lika villkor för livförsäkring.

Öppna gränserna

- Mot alla restriktioner för att förflytta sig i Europa. För öppna gränser. Upphäv Schengen- och Trevi-överenskommelserna och de brittiska invandringslagarna! Mot all invandringskontroll! Inga restriktioner på rätten att arbeta eller att stanna. Omedelbar rätt för invandrare till fullständiga sociala förmåner och bostäder. Inga begränsningar av deras sociala rättigheter och politiska aktiviteter. Omedelbart och fullständigt nationellt och europeiskt medborgarskap för alla som saknar dokument, inklusive rätten att rösta i alla val. För obegränsad rätt till asyl.
- Mot rasistiskt våld och diskriminering. För rätt till självförsvar mot polisangrepp och högerextremt och fascistiskt våld. Krossa de tyska nynazisterna i NPD. Mobilisera arbetarrörelsen för att krossa alla fascister. Bekämpa rasistiska partier som Vlaams Blok i Nederländerna, Front National i Frankrike, MSI i Italien, Freiheitliche Partei i Österrike, Fremskrittspartiet i Norge och Dansk Folkeparti. Driv ut fascister och aktiva rasister ur den fackliga rörelsen.

Jordbruket i de arbetandes händer

- Nej till den gemensamma jordbrukspolitiken - en konspiration till stöd för de konservativa partiernas bas av stora och mellanstora bönder på bekostnad av skattebetalarna inom arbetarklassen och den lägre medelklassen. Inga subsidier till jordbrukskapitalisterna och livsmedelsbolagen. Exproprier bankerna, avskriv de arbetande böndernas skulder och lån och förse dem med billiga krediter. För investeringar i modern utrustning och för stöd till bildandet av kooperativ bland småbönderna. Genomsnittliga arbetarlöner och sociala och fackliga rättigheter för alla lantarbetare.
- Nej till speciella skattebidrag eller bränslebidrag till EU:s åkerier. För ett enhetligt system av vägsatser och licenser i EU. För massiva investeringar inom EU i kollektiva transportmedel.
- Det europeiska jordbruket behöver fullständigt reorganiseras och planeras i de direkta producenternas, småböndernas, lantarbetarnas och konsumenternas intresse. Miljön måste bevaras och återställas där den har förstörts av miljöförstörande utsläpp från industrier och jordbruk. Det får inte äga rum något införande av genetiskt modifierade organismer i jordbruket och det vidare ekosystemet till dess uttömmande vetenskapliga tester - oberoende av de kapitalistiska regeringarna och livsmedelsindustrin - och säkra försök har genomförts. Befolkningen själv - så snart den fått fullständig information - måste ha rätten att fatta demokratiska beslut i frågan. För expropriation utan kompensation av alla stora företag och jordbrukskapitalister, stora jordegendomar, tillverkare av livsmedel, livsmedelsbolag som

sysslar med genetisk modifiering och kedjorna av distributörer och butiker.

Stäng kärnkraftverken

- Arbetarna måste kämpa för en alleuropeisk planerad stängning av alla kärnkraftverk som en del av en vändning bort från beroendet av kärnenergi. Stäng den ännu inte helt fungerande anläggningen i tjeckiska Temelin. För billig elektricitet från EU till medlemsansökande stater som skär ner sitt beroende av kärnkraftverk. De arbetare som sysselsätts i kärnkraftindustrin kan överföras till forskning om nukleär fusion eller förflyttas till annat samhällsnyttigt arbete utan löneförsämringar eller försämrade arbetsvillkor.

Kraftverk som använder fossila bränslen måste drastiskt reducera sina utsläpp av växthusgaser och andra miljöförstörare. En planerad vändning måste genomföras bort från fossila bränslen i riktning mot uthållig energiproduktion, som inkluderar sol-, våg- och vindkraft. Nej till privatisering av energiproduktion och vattenindustrin - för deras återförstatligande under arbetarkontroll utan kompensation till de privata ägarna. Öppna alla energibolags bokföring och arkiv för inspektion av arbetarna och lokalsamhällena - för rätt till folkligt veto mot alla hälsovådliga produktionsmetoder.

Inte ett öre, inte en person till EU:s försvar

- Nej till Nato och den europeiska försvarsunionen. Inte ett öre, inte en person till EU:s försvar. Använd miljarderna som spenderas på försvar av arbetsköparnas system till att avskaffa arbetslöshet och fattigdom. Upplös arméerna, polisen och säkerhetspolisen. Ersätt dem med det beväpnade folket. Ut med KFOR-styrkorna från Balkan! För omedelbart och villkorslöst ekonomiskt stöd till Serbien från EU! Upphäv alla EU:s sanktioner mot Irak.

Bort med antifackliga lagar

- Nej till antifacklig lagstiftning. Nej till alla begränsningar av strejkrätten. Nej till begränsning av möjligheten att handla så snart arbetarna har beslutat att vidta solidaritetsaktioner. Inga förbud mot fackligt arbete. Ockupationer och strejker för att besegra lockouter, avskedanden, företagsnedläggningar och privatisering. Det utmärkte exemplet från de franska arbetarna på Cellatex-Givet och deras ockupation denna sommar visade vägen! För militanta solidaritetsaktioner till stöd för andra arbetare och arbetslösa. Etablera och använd rätten att genomföra politiska strejker och generalstrejker i alla EU-stater och över deras gränser.

Medlemmarna måste kontrollera kampen

- Fotfolket måste kontrollera arbetarklassens kamp. För stormöten och kampkommittéer som kan ställas till svars och som väljs och kan återkallas av fotfolket. Aktionskommittéer av anställda och arbetslösa.
- För en alleuropeisk arbetslöshetsrörelse. Alla arbetslösa måste ha rätt att ansluta sig till facket.
- För alleuropeiska industrifack, med början i de multinationella företagen. För en kampanj för att uppgradera löner och rättigheter till högsta nivå över hela Europa och reducera arbetstiden. För arbetarnas gräsrotskontroll över sina egna fack. Bryt byråkratins makt - alla funktionärer måste kunna återkallas och avlönas i enlighet med genomsnittslönen bland medlemmarna.
- Bygg aktiv solidaritet mellan arbetarrörelsen i västra och östra Europa! För gemensam facklig organisering, kollektiva förhandlingar och kamp inom multinationella företag som

Volkswagen, Siemens, Volvo, Ericsson eller Nokia! Länge leve den internationella arbetarsolidariteten!

- Den västeuropeiska arbetarrörelsen måste materiellt bistå sina bröder och systrar i den nya östeuropeiska arbetarrörelsen!
- Omvandla de europeiska arbetar- eller företagsråden från instrument för klassarbete till demokratiska råd av avsättbara delegater, organ för klasskamp och arbetarkontroll. Avskaffa alla existerande juridiska restriktioner för arbetarrådets eller företagsrådets representanter att inte bryta mot företagshemligheter. För deras rätt att organisera industriell kamp. Bygg band mellan de multinationella företagens anställda. För företagsöverskridande och internationella arbetarkommittéer i multinationella företag.
- Gör slut med företagshemligheter och byråkratisk sekretess - öppna alla böcker och dataregister över bankerna, företagen, staten och EU-byråkraterna. För de anställdas rätt att inspektera.

Expropiera storkapitalet

- Expropriering av de stora bankerna, industrierna, kommunikationssystemen och media, de stora jordbruken och varuhusen. De måste verka enligt ett system av integrerade planer på en europeisk, nationell, regional och lokal nivå - allt demokratiskt bestämt av arbetare och konsumenter och under arbetarnas förvaltning av produktion och distribution.
- Solidaritet med de länder som exploateras av de europeiska bankerna och multinationella bolagen. Ned med Lomé-konventionen som dömer tredje världens länder till ekonomiskt slaveri. Nej till militära interventioner, vare sig av Nato eller CSCE, för att stötta upp militärallianser eller den exploatering som bedrivs av europeiska gruvbolag, oljebolag och livsmedelsbolag. För fullständig och villkorlös avskrivning av dessa länders skulder till de europeiska bankerna och staterna.
- Bort med alla barriärer, eller villkor, för folk i östra och södra Europa som vill ansluta sig till EU. Omedelbar och fullständig tillämpning av alla demokratiska och sociala rättigheter som existerar i Europa för dessa stater.
- Ned med den av ingen valda europeiska kommissionen, europeiska centralbanken och europadomstolen. Ned med EU:s monarkier, presidenter med verkställande makt, senater, andra kammare och federala råd som kör över den demokratiska viljan.
- Gör slut på nationell förföljelse och rätt till självbestämmande för Europas förtryckta folk! Alla minoriteter måste ha rätt att använda sitt språk! Stoppa förföljelserna av romer! Frisläpp de baskiska separatistiska fångarna i Spanien. Upplös den sekteristiska poliskåren RUC i Nordirland och gör slut på diskrimineringen av katolikerna. Ut med alla brittiska trupper nu. För kosovaalbanernas och tjetjenernas rätt till självständiga stater. Ingen förföljelse av den serbiska minoriteten i Kosova! Nej till diskrimineringen av ryssar i de baltiska staterna!

Revolution

- Välj en suverän europeisk konstituerande församling med rösträtt för alla från 16 års ålder, som är permanent bosatta i EU och från de länder som vill ansluta sig. Ned med alla fördragen från Rom till Maastricht som garanterar kapitalets styre. Skulle en sådan församling - under massornas revolutionära tryck - vidta åtgärder mot storkapitalet måste arbetarklassen mobilisera alla sina krafter för att bryta dess och dess statliga styrkors sabotage och motstånd.
- Men inget parlament kan vidta effektiva åtgärder för att exproprieras exploatörerna eller förstöra det förtrycksmaskineri som försvarar dem - armén, polisen och säkerhetspolisen. Bara en revolution kan ge upphov till den europeiska arbetarklassens styre - genom organisationer baserade på delegater som valts direkt på arbetsplatser och i bostadsområden

och försvaras av den beväpnade befolkningen. Den statliga formen för arbetarklassens makt i Europa måste vara baserad på arbetarråd. Den måste ta sig formen av:

Europas förenade socialistiska stater - som kämpar för VÄRLDSREVOLUTIONEN!

Vilken väg för rörelsen mot kapitalets globalisering?

Vem inom arbetarrörelsen kan leda de strider som vi måste organisera till seger? Ledarna för de stora fackliga och reformistiska partierna har med sin feghet och sitt samarbete uppmuntrat en våldsam borgerlig offensiv under tjugo år. Arbetsgivarna krävde och fick också en massiv intensifiering av arbetet, kortare avtal, fler deltidsarbeten, längre arbetstider, mer övertid och en ständig ökning av skiftarbete på nätter och under helger. Bantning, utflyttning och sammanslagning av företag och vågor av privatisering har drivit fackföreningarna på defensiven.

De traditionella arbetarpartiernas ledare - från Blair till Persson - har gått till höger. Under trycket från nyliberalismen och globaliseringen har utrymmet för politiskt och socialt manövrerande minskat för deras kompromissande. Under fyrtio år efter andra världskriget har fackföreningarna och de reformistiska partierna uppträtt som poliser som ska övervaka arbetarklassen i storföretagens intresse.

Dessa partiers inre liv har strypts av ledningen och deras vänster är demoraliserad eller utesluten. Partiernas rötter i arbetarklassen, speciellt dess mest kampvilliga delar och dess förtrupp, har försvagats betydligt. Men dessa rötter är inte helt avskurna. Omfattande band binder fortfarande arbetarrörelsen till dessa partier, om det så är genom fackföreningarna, genom passivt massmedlemskap och en lojal väljarkår inom arbetarklassen som fortfarande ser dessa partier som deras eller genom olika frontorganisationer.

Miljoner arbetare förväntar sig fortfarande att ekonomisk kamp ska leda till politiska reformer som levereras av de reformistiska partierna när de befinner sig vid makten. Många socialdemokratiska regeringar i Europa har tvingats svara på detta tryck genom reformer - exempelvis 35-timmarsveckan i Frankrike, minimilönen i Belgien - även om de har sett till att reformerna inte drabbar de multinationella bolagen alltför mycket.

Arbetarna måste trycka på sina ledare från alla håll för att tvinga dem att kämpa för de viktigaste krav som ställs av "deras" partier, vilket kommer att avslöja dessa ledare som de storfinansens fega tjänare de i verkligheten är.

Skärpningen av klasskampen under de kommande åren kan slita sönder de bojar som binder arbetarna till sina gamla, reformistiska ledare. Över hela Europa finns det redan tecken på arbetarklassens missnöje med reformismen - inledningsvis genom röster på partier som står till vänster om de stora reformistiska partierna, även om det bara är marginellt, och genom initiativ för radikala gemensamma plattformar för organisationer inom yttersta vänstern.

Krisen för arbetarklassens ledning har också en mer elakartad dimension. Högerpopulistiska och rasistiska partier (exempelvis Finis Alleanza Nazionale och Haiders FPÖ) eller till och med fascistiska frontpartier (Le Pens FN, Republikanerna i Tjeckien) förblir ett allvarligt hot. Dessa partier leds - ännu så länge - av minoriteter av bourgeoisien som vägrar att ingå en institutionaliserad kompromiss med den reformistiska byråkratin - inte ens för syftet att nedmontera välfärdsstaten.

Istället siktar de in sig på att mobilisera småföretagare och jordbrukare som hotas med konkurs av globaliseringsprocessen och demoraliserade element inom arbetarklassen, som blivit frustrerade av reformisterna och de fackliga byråkraterna som ses som arkitekterna bakom fattigdom och arbetslöshet. Bortom dessa partier befinner sig en liten men våldsam randgrupp av öppet fascistiska grupper vars angrepp på invandrare och flyktingar har ökat i områden med hög arbetslöshet eller i krisperioder.

Denna fara som hotar arbetarrörelsen är ytterligare ett motiv för att den ska omvandla sig till en kämpande kraft som kan vinna tillbaka de efterblivna arbetarna och jaga bort det rasistiska avskummet från arbetarklassen och ner i de kloaker ur vilka de dykt upp.

Bara arbetarna kan förändra världen

Kvinnor och ungdomar befinner sig i första ledet av de som kämpar mot storföretagen.

Nyliberalernas försämringar av anställningsskyddet har som aldrig förr placerat kvinnorna i frontlinjen av kampen på arbetsplatserna. De senaste årtiondena har allt fler kvinnor kommit att ingå i den anställda arbetskraften. Men kvinnor får fortfarande betydligt mindre betalt än män, även när de utför samma arbete. Kvinnor bär fortfarande huvudbördan av arbetet i hushållet och omsorgen om barnens uppväxt.

Kvinnor är överrepresenterade bland deltidsarbetare, som har sämre arbetsvillkor och lägre organiseringsgrad. Samtidigt försöker reaktionära regeringar lägga krisens bördor på kvinnliga arbetares axlar genom att öka deltidsarbetet istället för heltidsarbetet och ge mindre pengar till offentlig barnomsorg.

Ungdomar har stått i främsta ledet av kampen under de senaste åren. De förnekas grundläggande demokratiska rättigheter, de tvingas in i utbildningsprogram som är ren bluff och påtvingas låglönejobb med osäkra arbetsförhållanden och avtal. Kapitalismen erbjuder en blek framtid för majoriteten av ungdomar. Den fria utbildningen minskar, dess kvalitet försämras och kurserna anpassas alltmer till storfinansens dagordning. Samtidigt är ungdomar ännu inte tämjda av en rad nederlag och förräderier, inte böjda av tyngden i rutiner, reformism och förlegade nationella fördomar. De letar efter radikala lösningar - och revolutionär socialism, kommunism, är den mest radikala och den enda fungerande lösningen.

Ungdomen - liksom alla socialt förtryckta skikt i samhället - kan bara vinnas till arbetarrörelsen om dess krav och behov tas på allvar och finns med som en central del i kampen. Vi kan inte förvänta oss att de ska vänta tills "de vuxna" har gjort arbetarrörelsen beredd och attraktiv. Så länge reformismen dominerar den officiella arbetarrörelsen, kommer den småborgerliga radikalismen att växa bland unga arbetare och studenter. Om revolutionära kommunister ger praktisk ledning, finns det ingen orsak för nästa generation att återuppleva förra århundradets nederlag.

Ungdomen behöver sin egen oberoende och demokratiska organisation för att kämpa mot förtryck och utsugning. De har den rätta energin och känslan av brådska för att bygga en internationell och revolutionärt socialistisk massrörelse med ungdomar. En sådan rörelse och dess sektioner världen över kan spela en pionjärroll i omvandlingen av hela arbetarrörelsen. Det är därför som Arbetarmakt och FRKI aktivt understödjer bygget av ungdomsorganisationer i olika länder (Revolution) och på ett internationellt plan (World Revolution).

Både den rasism som sanktioneras av staten och den som uppbådas underifrån av rasister och fascistiska gäng har i många länder skapat en ny generation av kämpar mot det rasistiska förtrycket. Bland dem finns infödda medborgare som behandlas som andra klassens medborgare, liksom invandrare och flyktingar.

Men antifascism eller antirasism - som enfrågerörelse, som speciell aktivitet - kommer inte, oavsett hur användbar den än är mot fascistiska smågruppers provokationer och brott, rycka upp fascismens och rasismens sociala rötter. Kampen mot fascistiska och rasistiska organisationer måste kombineras med kampen för försvaret av arbetarnas och de förtrycktas sociala och demokratiska landvinningar och med kampen mot själva det kapitalistiska system som aldrig kan rensas från rasism.

Kampen framöver kommer att förnya en del gamla och traditionella organisationer som är beredda att föra fram nya ledare och revolutionära kampmetoder. Ockupationer av arbetsplatser, masstrejker, generalstrejker, blockader av vägar och järnvägar - kan inte utmana och bryta byråkraternas strupgrepp och stå emot storbolagen och borgarnas stat oavsett hur imponerande de kan se ut. Nya organisationer bland gräsrotterna kommer också att byggas och inta sin plats i en massenhetsfront för kampen. Men denna nya mosaik av motstånd måste inkludera ett revolutionärt arbetarparti utrustat med en klar uppfattning om vad det kämpar för och hur det avser att uppnå det - med andra ord, ett revolutionärt program.

Detta program är inte "för bra" eller "för avancerat" för de klassmedvetna arbetarna. Tvärtom så är det inget annat som duger för att beväpna dem med ett strategiskt mål - kapitalismens störtande.

Framåt till en ny, revolutionär arbetarinternational!

Globaliseringen lär arbetarklassen att den behöver övervinna nationell inskränkthet och bygga starka internationella band och organisationer. De första internationella löneförhandlingarna äger redan rum i EU-länderna. Aktiv internationell solidaritet visades också kring hamnarbetarnas strejker i Liverpool och Australien, den nationella befrielsekampen i Östtimor och med arbetarkommittéerna från den belgiska stålfabriken i Clabeg och från den ryska fabriken i Viborg. Även om allt detta är otillräckligt är det betydelsefulla första steg i rätt riktning: globalisering av klassorganisationer och kampen mot kapitalets globalisering.

I Melbourne och Prag förra året, därefter i Nice, och nu i sommar i Göteborg har IMF, Världsbanken, WTO eller EU träffats för att planera sin strategi - hur vinsterna ska ökas, hur skadliga konflikter mellan de själva ska lösas och hur arbetarna, bönderna och de fattiga ska kunna sättas på mindre ransoner.

Tillsammans representerar de utsugarnas international. Olyckligtvis har de utsugna idag inget internationellt organ där de kan planera sin strategi för motståndet.

Miljoner aktivister från Seattle till Singapore kämpar på tusen fronter: mot orättvis handel, för återinförandet av mänskliga rättigheter i Burma, mot nationellt folkmord på Balkan, för en anständig lön och fackliga rättigheter i Mexikos maquiladoras. Det viktigaste draget i dessa strider har varit att de har eftersträvat och fått ett anmärkningsvärt internationellt stöd redan från början. Från den ena efter den andra skyttegraven på klasskampens slagfält har rop om hjälp, erbjudanden om solidaritet skickats och mottagits på internet, och därigenom gått förbi traditionell byråkrati och ingjutit en känsla av brådska. Denna spontana "nya internationalism" är ett oerhört uppmuntrande drag i världen vid början av det tjugoförsta århundradet.

Allt detta visar att det finns en progressiv och växande insikt om behovet av internationellt samordnade aktioner, om behovet att sätta in varje "lokal" och ekonomisk strid i ett sammanhang av vidare gemensam aktion. Det är sant att dessa krafter ännu inte är delar av samma armé, ännu inte delar en gemensam förståelse av vad som kan förena deras olika strider. De känner behovet av att göra detta, men de har ännu inte en global strategi som binder dem samman. Men det är enbart med en sådan enhet som var och en av dessa strider kan vinnas!

Om de inte ska falla offer för isolering och nederlag - eller demobiliseras av partiella eftergifter - så behöver vi en internationell massorganisation för att sammansvetsa dessa strider och alla aktivister.

I den nuvarande vågen av radikalisering bland arbetare och ungdomar kan början till en allt mer internationell mobilisering iakttas. Samtidigt som deras politiska ideologier ofta är förvirrade, småborgerliga, reformistiska, centristiska eller präglade av miljörörelsen, återspeglar de inte desto mindre en progressiv rörelse bort från de högerinriktade byråkratiska ledningarna. De är element i en framväxande förtrupp i kampen mot den globala kapitalismen, som måste vinnas för en ny revolutionär international och till kommunismen.

Men en ny revolutionär international kan bara bildas genom att dra in de nya krafter som kämpar mot den globala kapitalismen. Det innebär att i den gemensamma kampen utveckla och med dem debattera ett nytt världsprogram för socialistisk revolution. Samtidigt innebär det att internationellt och i varje land skapa ett demokratiskt parti med arbetaraktivister och ledare - för kampen.

Vårt mål kan inte vara en federation av "oberoende", dvs nationellt inskränkta organisationer, inte en sammanblandning av banér mellan revolutionärer och andra. En sådan international skulle återskapa de svagaste sidorna i den första och den andra internationalen.

Den skulle från början vara förvirrad och splittrad i sina handlingar och lätt falla offer för våra globala fiender. Men med ett gemensamt revolutionärt program, med demokratiska och centraliserade kamporganisationer, kan en genuint proletär och revolutionär international skapas - en värdig efterträdare till de föregående fyra internationalerna - som kan leda kampen för världsrevolutionen till seger.

FRKI kämpar för att vinna miljonerna av aktivister i arbetarklassen och all progressiv kamp världen över för byggandet av en ny revolutionär international. Det är därför som Arbetarmakt och FRKI:s övriga sektioner i Europa mobiliserar sina medlemmar för att delta i protesterna i Prag, i Nice och

nu i sommar i Göteborg. Vi vädjar till alla individer och organisationer som delar dessa mål att ta praktiska steg för att uppnå det nu - inte i en obestämd framtid utan under de närmaste åren.

Nej till EU

I Sverige, Norge och Danmark har stora delar av vänstern övergett sin internationalism och låtit sig dras in i den nationalistiska och bakåtsträvande rörelse som kräver att respektive land ska stå utanför EU. Deras kritik av EU och de krafter - socialdemokratins och borgerlighetens ledande kretsar - som förespråkar EU, är ofta nog så träffande. Men deras förslag till lösningar är hopplöst förlegade.

Istället för att gå framåt och bygga vidare på det internationalistiska motståndet bland ungdomar och andra grupper, och sprida det till arbetarrörelsen, satsar dessa rörelser på en återgång till en "nationell kapitalism". Låt oss gå tillbaka i utvecklingen, är deras fältrop. Men kapitalismen är idag i högsta grad internationell och ett avskaffande av den framväxande gemensamma marknaden i Europa erbjuder ingen lösning på våra problem. Produktivkrafterna har för länge sedan vuxit utöver de europeiska ländernas gränser. Därför måste kapitalismen bekämpas på kontinental och internationell nivå.

Det räcker inte heller att, som Rättvisepartiet Socialisterna i Sverige (CWI), ta avstånd från de värsta nationalistiska övertrampen från olika grupper inom Nej-rörelsen. Det krävs en tydlig brytning med Nej-rörelsen och en satsning på de krafter i motståndet som står för internationalism och framåtskridande. Därför kommer Arbetarmakt och FRKI att verka för en samling av de uttalat internationalistiska krafterna under protesterna i Göteborg.

Attac

Under de senaste åren har det vuxit fram en omfattande rörelse riktad mot nyliberalismens och globaliseringens "överdrifter". Främst är det rörelsen Attac som blivit uttryck för ett reformistiskt och liberalt motstånd mot globaliseringen.

Det är positivt att så många är beredda att aktivt motarbeta nyliberalismen, men det finns flera allvarliga problem med Attac. Det första är att Attac inte vänder sig till arbetare, kvinnor och ungdomar för att organisera dem i kamp mot nyliberalismen. Istället definierar den sig som en samling av alla "medborgare" till försvar för välfärdsstaten och de fattiga länderna.

Genom den s.k. Tobinskatten en bråkdelen av en procents skatt på alla valutaspekulationer ska spekulatören dämpas och de fattiga länderna hjälpas. Vem ska administrera en sådan skatt och den hjälp som ska fördelas? Förslagen varierar men det är alltid internationella organisationer som idag utgör den kapitalistiska världsordningens stöttepelare, allt ifrån IMF till FN, som föreslås. Det är illusioner att tro att samma organisationer som idag genomdriver nyliberalismen i global skala, i morgon ska kunna administrera hjälpen till de fattiga länderna. Det vore samma sak som att anförtro freden i Europa åt Nato.

De inom vänstern som tror att problemen kommer att lösas sig längs vägen, att det väsentliga nu är att få i gång en massrörelse, bedrar sig grundligt. De nuvarande ledarna för Attac-rörelsen, både i Frankrike och i Sverige, vill inte alls bygga ett "vänsterprojekt". Deras mål är en "medborgarrörelse" för att försvara välfärdsstaten.

Attac är inte en antikapitalistisk rörelse. Vår kritik betyder dock inte att vi avstår eller avråder ifrån arbete i Attac. Det kan tvärtom vara till stor nytta för den antikapitalistiska motståndsrörelsen. Men för att kunna arbeta i Attac måste vi ha en klar uppfattning om dess politiska karaktär. Socialister och internationalister kan inte nöja sig med Attacs begränsade målsättning.

Vi vill skapa en rörelse som inte bara riktar sig mot nyliberalernas "överdrifter". Vi vill skapa en rörelse som riktar sig mot kapitalismen i dess helhet och den kan bara byggas bland alla de som nu upplever ett starkt behov av att delta i aktiviteter mot kapitalets globalisering.

Slut upp i de socialistiska och internationalistiska protesterna i Göteborg 14-16 juni!

Arbetarmakt, svensk sektion av Förbundet för en revolutionär kommunistisk international